

บทนำ

"กาลครั้งหนึ่งนั้น...

บางสิ่งนำฉันไปพบของมีค่าที่ขาดหาย

คืออีกครั้งของนิยามคำว่าหัวใจ

คือใครคนนั้นที่รอมานาน..."

เสียงทุ้มหวานของนักร้องหนุ่มดังขึ้นคลอไปกับเสียงเปียโนและไวโอลิน พร้อมกับที่แสงไฟจัดจ้าบนเวทีหริ่งลงจนมืดสนิท ก่อนมีประกายแสงสีน้ำเงินโปรยปรายจากด้านบนลงสู่บริเวณกลางห้อง

"...หากเธอเป็นเจ้าของหญิงในนิยาย

ขอให้ฉันได้เป็นเจ้าของชายในฝัน

เคียงคู่อยู่ข้างกันและกัน

ตราบนิรันดร์ไม่มีวันเปลี่ยนไป..."

แสงสีน้ำเงินรวมตัวกันเผยให้เห็นเป็นภาพหอคอยปราสาทที่ประดับประดาด้วยดอกกุหลาบสีขาวยามค่ำคืนอยู่บริเวณปลายทางเวที ซึ่งต่อเป็นทางยาวออกมาจากเวทีใหญ่ ตรงกลางคือแท่นสำหรับวางขนมเค้กสูงเจ็ดชั้น โดยมีตุ๊กตาคู่บ่าวสาววางตระหง่านอยู่ด้านบนสุด

ไฟที่ฉากหลังของเวทีซึ่งถูกออกแบบเป็นภาพประติมากรรมสว่าง
ขึ้นอีกครั้ง เจ้าบ่าวในชุดทักซิโด้สีขาวหันหน้าเข้าหาผู้เป็นเจ้าสาวและ
โค้งให้ ก่อนยื่นมือรับมือบางในอุ้งมือยาวของอีกฝ่ายมากระชับมั่น

"Please give me your hand, baby.

Let's walk along this road, shall we?

คำว่ารักเท่ากับคำว่าเราในวันนี้

วันที่หัวใจพร้อมก้าวไปด้วยกัน

สัญญาว่าจะไม่ปล่อยมือนี้

เวทมนตร์ความรักที่มีจะไม่แปรผัน

กาลครั้งหนึ่งถึงกาลนิรันดร์

เราจะอยู่ด้วยกันตลอดไป..."

ทั้งคู่เดินจากกลางเวทีไปยังจุดวางเค้กอย่างช้าๆ ท่ามกลาง
แสงเทียนที่ประดับอยู่ทั้งสองข้างของเวทีและฟองสบู่ที่กระทบแสงไฟ
ระยิบ และเมื่อถึงท่อนสุดท้ายของบทเพลง ปลายมีดยาวที่มีรูปร่าง
เหมือนดาบอัศวินก็จรดลงที่ชั้นบนสุดของเด็กแล้วค่อยๆ กรีดลงมา

"Please give me your hand, baby.

Let's walk along this road, shall we?

Promise, it's gonna be only you and me

...And be happily ever after."

ก่อนจบด้วยภาพความประทับใจที่ก่อให้เกิดแสงแฟลชชวูบวบ
และเสียงปรบมือดังสนั่น เมื่อชายหนุ่มก้มลงกอดริมฝีปากกับแก้มของ
หญิงสาวอย่างแสนรัก

จบไปอีกงาน!

หญิงสาวผู้ทำหน้าที่กำกับงานอยู่ข้างเวทีผ่นลมหายใจเบาๆ
อย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่าทุกอย่างผ่านไปเรียบร้อยดี โดยเฉพาะช่วง

กิจกรรมบนเวทีที่เพิ่งจบลง ร่างบางหันไปกระซิบกับทีมงานอื่นๆ และเดินเลียฝุ่นงูชนออกไปนอกห้องจัดเลี้ยง

"พี้นี่มึน เรียบร้อยหมดแล้วนะ"

"อ้อ อีกแป๊บแขกคงทยอยกลับแล้วเพราะเขาจะไปอาฟเตอร์ปาร์ตี้ที่อื่นกันต่อ อีกสักครึ่งชั่วโมงคงเตรียมเก็บของได้ แต่ดูให้แขกกลับเกือบหมดก่อนนะ"

ตั้งแต่รับจัดงานแต่งงานมาเกือบปี งานนี้ไม่ใช่งานแรกที่คู่บ่าวสาวอยากได้รูปแบบงานที่อ้างอิงจากเทพนิยาย แต่ด้วยความที่เจ้าสาวของงานนี้เลือกไม่ถูกว่าจะใช้นิทานเรื่องไหนเป็นหลัก อุปกรณ์ตกแต่งและประกอบฉากทั้งหลายในงานคืนนี้จึงมีทั้งรถม้าฟักทองประดับดอกไม้บริเวณฉากถ่ายภาพหน้างาน สมุดโน้ตของชำร่วยซึ่งสามารถกางออกมาเป็นลูกแอปเปิ้ล รั้วกุหลาบสำหรับจัดแสดงภาพถ่ายบ่าวสาว ไปจนถึงปราสาทที่มีหอคอยสูงเป็นฉากบนเวที อ้อ... แถมปากกาซึ่งมีลูกเป็นรูปปลาสีสดใสใส่ไว้ให้แขกเขียนคำอวยพรอีกด้วย

ตอนแรกที่ได้ฟังความต้องการ อาวีฟ้าก็อึ้งด้วยความมีน้อยลึกครู่ แต่ในเมื่อเป็นความต้องการของลูกค้า คนทำงานอย่างเธอก็ได้แต่ทำให้ดีที่สุด ซึ่งผลลัพธ์ที่ออกมาก็ถือว่าเป็นรวมมิตรที่เข้ากันได้เป็นอย่างดีไม่น่าเสียใจ

"คุณนี่มึนอยู่นี่เอง" เสียงหวานของเจ้าสาวในชุดขาวฟูฟ่องประดับศิระด้วยมงกุฎเพชรย่อมนุ่มๆ เข้ากับบรรยากาศของงานดั่งขึ้นข้างตัวเธอคือเจ้าบ่าวที่ยังยิ้มไม่หุบตั้งแต่เริ่ม

"พวกเราอยากมาขอบคุณที่ทำให้วันพิเศษของเราสวยงามมากๆ และผ่านไปได้ด้วยดีค่ะ"

อาวีฟ้ายิ้มรับ "ยินดีค่ะ ทางเราก็ตีใจที่ลูกค้าชอบ"

"นี่มีแต่คนชมงานนี้นะครับว่าจัดได้ดีมาก ผมให้ชื่อเมจิกโมเมนต์"

ไปกับเพื่อนๆ อีกหลายคนเลย"

"ขอบคุณมากค่ะ ถ้ามีอะไรให้ทางเรารับใช้ก็บอกได้เลยค่ะ"

"ก็บกระซิบไปด้วยนะคะว่าถ้าจะให้ดีที่สุด ต้องรีเคสต์ทีมคุณนี่มเท่านั้น" นางเอกของงานพุดพลาเงี่ยมมือมาจับมือคู่สนทนาเบาๆ

"คุณนี่มเป็นนางฟ้าของก๊ีบเลยนะคะ ถ้าไม่ได้คุณนี่ม งานแต่งงานในฝันของก๊ีบคงไม่เป็นจริงได้ขนาดนี้ นี่คุณนี่มทำได้เหมือนเสกออกมาเลย"

คนฟังหัวเราะในคอเบาๆ กับคำชมนั้นก่อนอวยพรให้คนตรงหน้า

"ยังงั้นก็ขอให้คุณทั้งสองมีความสุขมากๆ กับชีวิตคู่อีกครั้งนะคะ โชคดีค่ะ"

"พีนี่มมมมม"

ด้วยเสียงแปร่งอย่างเป็นเอกลักษณ์ทำให้ไม่ต้องหันไปมองต้นเสียงก็รู้ว่าใคร อาวีฟ้าที่กำลังช่วยทีมงานหรือถอนอุปกรณ์ต่างๆ จึงขานรับได้ทั้งที่ยังไม่หยุดมือ

"ว่าไงวิก"

"เมื่อก็ได้เจอคุณก๊ีบปะ เขาเดินตามหาฟ็อยู่ เห็นว่าอยากขอบคุณอะ"

"อ้อ ค่ายกันละ"

"นี่เขาแนะนำเพื่อนมาเยอะแยะเลยนะ วิกก็แจกนามบัตรไปเกือบโหล วู้ย...รับรองว่าหลังจากนี้อีกสามเดือน คิวล้นเวออร์" ทำเสียงลากยาวอย่างกระตือกระตาเต็มทีจนคนฟังคันมือติดคอกเข้าไปสไปหนึ่งที

"ก่อนจะคิดถึงงานหน้ามาช่วยกันก๊ีบกวาดงานนี้ก่อน อย่านัวแต่พุด จะได้รับกลับ"

วิกกี้ หรือชื่อตามบัตรประชาชนว่าวิกกรม ผู้ค้นพบว่าสวรรค์
สร้างสรรคร่างกายให้ตรงข้ามกับหัวใจเมื่ออายุสิบสองสัปดาห์ก่อนใส่

"แหม หนูเป็นเซลล์นะค่าคุณพี่ ไอ้เรื่องแงะตะปู จ้างผาบ้านนี้
ก็ให้โอเปอเรชั่นเขาทำไปสิ"

"งั้นก็หลบ ฉันจะได้ทำงาน"

"นี่ก็เวอร์ เป็นถึงหัวหน้าฝ่ายโอเปอเรชั่น ถ้าอยากกลับก็สั่งงาน
ไว้แล้วกลับไปได้เลย จะมาทำอะไรมือแหกทำไมค่าคุณ"

อีกฝ่ายเพียงเหลือบทางตามองเป็นคำตอบ

"อ๊อ พี่นี่ม่อะ หนูแค่ถาม ต้องด่าด้วยสายตาด้วยหระอ ชิ สวย
ไปก็ได้" ว่าแล้วคนพูดก็รีบสับตหน้าหนีพร้อมเดินบิดก้นจากไปก่อน
ที่จะโดนด่ามากกว่าทางสายตา

ใช้เวลาเพียงไม่นานก็สามารถจัดเก็บสิ่งของต่างๆ จากสถานที่
จัดงานได้เรียบร้อย วิกกรมที่ปากบ่นว่าไม่ใช่หน้าที่แต่ยังอยู่กรุยกราย
หยิบจับโน่นนี่ไปเรื่อยๆ โฉบมาหาอีกครั้งพร้อมกับทีมงานบางส่วน
ที่คู้หน้ากันดี

"พี่นี่ม พวกเราจะไปนั่งกันต่อที่ร้านเดิม พี่ไปมัย"

"ไม่ละ" หญิงสาวที่กำลังก้มหาบุญแจกในกระเป๋าสะพายใบเล็ก
ส่งเสียงตอบ

"เถอะน่า ถึงไม่กินเหล้า ไปนั่งเมาน้ำอัดลมก็ยังมี" รุ่นน้อง
พยายามชักชวนด้วยรู้ดีว่าเธอไม่นิยมเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เท่าไร
นัก

"ไปกันเถอะ อยากรีบกลับไปเคลียร์เอกสาร"

"โถๆๆ คุณพี่ค่า อะอะไรจะขยันปานนั้น ไม่ต้องเสนาดีขนาดนี้
ทั้งเจ้านายทั้งลูกค้ายกให้เป็นนางคว่า เอ๊ย...นางฟ้าทุกงานแล้วค่า"
เซลล์ใจสาวแกล้งเหน็บ "นี่เมื่อก็คุณก็บ๊ทซ์มแล้วชมอีกนะ เขาได้บอก

มงกุฏนางฟ้า

12

พี่ปะ"

"นางฟ้าแล้วไง" ร่างบางส่งเสียงหัวพร้อมยิ้มมุมปาก ก่อนเดินควง
กุญแจจากไป "งานจบ เจ้าหญิงเจ้าชายกลับปราสาทกันหมด นางฟ้า
ก็ตกกระป๋องเหมือนกันล่ะวะ!"

บทที่ 1

ความอบอุ่นที่ลอดผ่านผ้า màn เข้ามากระทบเปลือกตาทำให้รับรู้ได้ว่ามันคงเป็นเวลาหลายชีวิตเริ่มต้นวันใหม่กันไปเรียบร้อยแล้ว แต่สำหรับคนเพิ่งได้เข้านอนตอนหลังเที่ยงคืนไปสามชั่วโมง เวลานี้ยังไม่ใช่เวลาที่เต็มใจจะตื่นแต่อย่างใด หากเมื่อสัญญาณเสียงเรียกเข้าที่ลืมนิดก่อนนอนไม่เอื้ออำนวย เจ้าตัวจึงต้องจำใจคว้าโทรศัพท์ต้นเสียงขึ้นมากดรับด้วยเสียงงัวเงีย

"ฮัลโหล"

"โอ๊ะ ขอโทษค่ะ นาดลืมนิดไปว่าวันหยุดพี้นี้มันน่าจะยังไม่ตื่น เตียว นาดโทรไปใหม่ค่ะ" เสียงหวานปลายสายพูดรัวด้วยความรู้สึกผิด

"ไม่เป็นไร นาดมีอะไรหรือเปล่า ทำไมเสียงแปลกๆ"

คำทักทายที่แสดงถึงความห่วงใยอยู่เสมออันนั้นทำให้อีกฝ่ายหลุดเสียงสะอื้นออกมาอย่างง่ายดาย แล้วก็ทำให้คนที่ยังนอนแผ่อยู่บนเตียงต้องลุกพรุดขึ้น

"นาดเป็นอะไร บอกพี"

อาการสะอื้นและกระอักกระอักทำให้เริ่มคุยกันไม่รู้เรื่อง สุดท้าย

จึงต้องใช้วิธีนัดพบกันในช่วงสายของวันนั้นแทน ทำให้คนที่ตั้งใจจะชุกตัวอยู่บนเตียงจนถึงเที่ยงวันต้องสละที่นอนอันอุ่นสบายไปโดยปริยาย

จุดนัดพบคือร้านกาแฟเล็กๆ ในคอมมูนิตี้มอลล์แห่งหนึ่ง ด้วยความที่อีกด้านของอาคารมีร้านกาแฟสัญชาติอเมริกันยอดนิยมอยู่ด้วย จึงทำให้ร้านนี้ไม่คึกคักเท่าไร แต่ด้วยรสชาติขนมและเครื่องดื่มที่ไม่แพ้ใครก็ทำให้มีลูกค้าประจำติดใจกันไม่น้อย

อาวีฟานั่งอยู่ที่โต๊ะมุมร้าน ซึ่งด้านหนึ่งติดกระจกใสทำให้สามารถมองภาพความเคลื่อนไหวด้านนอกเพื่อฆ่าเวลาระหว่างรอ แก้มกับกาแฟรสเข้มจัดอันเป็นที่พึงทางกายและใจชั้นดีในยามเช้าของเธอเสมอ

เจ้าของเสียงอมทุกข์ในโทรศัพท์เมื่อเข้าคือนพรดา น้องสาวต่างมารดา สมาชิกคนเดียวที่ยังคิดว่าเธอเป็นหนึ่งในครอบครัวอยู่นับตั้งแต่วันที่เธอเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศเมื่อห้าปีที่แล้ว หรือจริงๆ แล้วอาจจะนานกว่านั้น...คือตั้งแต่เธอตัดสินใจโยกย้ายตนเองออกจากครอบครัวแสนสุขที่ไม่ใช่ของเธอก็เป็นได้

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วอาวีฟาเคยมีครอบครัวสมบูรณ์ พร้อมหน้าไปด้วยบิดาและมารดา ฐานะของครอบครัวจัดว่ามีอันจะกินด้วยกิจการอิมพอร์ตเอ็กซ์พอร์ตที่บิดารับตกทอดมาจากผู้เป็นลุง ทุกอย่างดูสุขสันต์ประหนึ่งครอบครัวตัวอย่างที่หลายๆ คนชื่นชมปณิธาน

กระทั่งวันหนึ่งที่โลกสีขาวอมชมพูของเธอต้องเปลี่ยนไป เมื่อมีชื่อของผู้หญิงอีกคนเข้ามาแทรกตรงกลางระหว่างบุพการีทั้งสอง และความจริงที่น่าเจ็บปวดยิ่งกว่าคือผู้หญิงคนนั้นแฝงอยู่ในเงาของแม่มากว่าสองปีแล้ว หากแม่และเธอเชื่อใจพ่อเกินกว่าที่จะสงสัย กว่าจะรู้ชัดก็วันที่นพรดาอายุครบสองปี ซึ่งผู้เป็นพ่อได้พาลูกสาวคนเล็กไป

ฉลองพร้อมหน้ากับภรรยานอกทะเลเบียนจนบังเอิญเจอกับแม่ที่รับเธอกลับจากโรงเรียนและแวะซื้ออาหารพอดี

หลังจากนั้นมาเด็กหญิงวัยหกปีก็ไม่เคยเห็นรอยยิ้มของพ่อกับแม่พร้อมกันอีกเลย พ่อไม่ยอมเลิกกับผู้หญิงคนนั้นโดยให้เหตุผลว่ามีลูก แต่ก็ไม่ยอมปล่อยมือแม่เช่นกัน พ่อทะเลาะกันหนักเข้าบ้านที่เคยอบอุ่นพร้อมหน้าก็เหลือเพียงแค่อุ้งกับมารดา ส่วนพ่อก็นานๆ มาที่จนยาที่ย้ายมาอยู่ด้วยเพราะสงสารแม่ค่อนข้างแคะลูกชายตนเองอยู่บ่อยๆ ว่ามีพ่อกี่เหมือนไม่มี

สี่ปีหลังจากนั้นแม่ก็เริ่มป่วย จากอาการกระเสาะกระแสะก็กลายเป็นชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งกว่าจะยอมไปตรวจก็พบว่าเนื้อร้ายที่ลูกคามาอยู่น้อยในชั้นที่สี่ เปอร์เซนต์การรักษาให้หายดีมีน้อยกว่าการทรมองไปเรื่อยๆ มากนัก ที่สำคัญคือท่านไม่มีกำลังใจในการสู้ให้มีชีวิตอยู่ถึงจะมีลูกสาวเป็นศูนย์กลางของชีวิต แต่หัวใจที่แหลกสลายไปก่อนหน้านี้ก็ส่งผลทับถมรุนแรงเกินแก้ไขแล้ว

‘แม่บอกว่านี่เป็นนางฟ้าของแม่ แต่นี่กลับช่วยแม่ไม่ได้ นี่ทำอะไรเพื่อแม่ไม่ได้เลย’

แม่ได้ยื่นเสียงคร่ำครวญของเด็กหญิง แต่อาการของผู้เป็นมารดาก็เพียงหนักเกินกว่าจะลืมน้ำตาขึ้นมาลอบโยนอีกฝ่ายได้ ในที่สุดท่านก็จากไปอย่างไม่มีวันกลับโดยที่มีเพียงลูกสาวกับแม่สามีคอยดูแลจนวินาทีสุดท้าย โดยปราศจากเงาของคนที่ได้ชื่อว่าเป็นสามี

กระนั้นตลอดเจ็ดวันของงานศพ เธอกลับเห็นพ่อลงมาจัดแจงทุกอย่างอย่างแข็งขัน เธอเห็นความเศร้าในดวงตาคู่นั้น และเห็นแม่กระซิบน้ำตาที่พ่อแอบปาดออกตอนที่บอกลาแม่ครั้งสุดท้าย

ทุกสิ่งที่เห็นทำให้หัวใจฟ้าคิดไปว่าจริงๆ แล้วพ่อยังรัก ยังแคร์ แม่มากมาย และที่ผ่านมามีทั้งหมดเป็นแค่ความเข้าใจผิดอันน่าเจ็บปวดจนกระทั่งสัปดาห์ที่สองหลังงานศพที่เธอได้ตระหนักว่าตนเอง

นั้นโง่แสนโง่และซื่อเกินกว่าจะตามเล่ห์เหลี่ยมกลลวงของผู้ใหญ่ได้

พ่อพาฉันที่มาย้ายเข้ามาอยู่ในบ้าน! บ้านที่เป็นเรือนหอของพ่อและแม่...บ้านที่ควรจะเป็นสิทธิ์ของแม่และเธอเท่านั้น! สิ่งที่ทำเป็นเพียงแค่การหลอกลวงให้เธอตายใจ จะได้พาผู้หญิงที่ทำร้ายแม่เข้ามาอยู่ในบ้านได้สะดวกขึ้น

สถานการณ์การอยู่ร่วมบ้านระหว่างแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงไม่ได้ปะทุรุนแรงเหมือนในละคร แม้จะสัมผัสได้ถึงความเป็นมิตรในบรรยากาศ แต่ก็ไม่มีกรกลั่นแกล้ง แย่งชิง หรือตบตีใดๆ หากหัวใจของเธอเองต่างหากที่รับความโหดร้ายและหลอกลวงนี้ไม่ได้ เพียงไม่นานเด็กสาวก็ตัดสินใจย้ายตัวเองออกไปอยู่บ้านเดิมของย่าพร้อมจำกัดการพบหน้าค่าตาบิดาและมารดาเลี้ยงให้น้อยที่สุด

เกือบสองปีก่อนจบมหาวิทยาลัย ผู้เป็นย่าซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในโลกของเธอก็ไม่อาจฝันสังขารได้และจากไปด้วยโรคชรา ดังนั้นเมื่อรับปริญญาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อาวีฟ้าที่หมดสิ้นคนให้หวังใยจึงตัดสินใจเดินทางไปศึกษาต่อต่างประเทศทันที

ชีวิตในต่างแดนของเธอไม่ได้สบายอย่างที่ใครๆ คิดว่าลูกสาวนักธุรกิจจิมพอร์ตเบิร์กซ์พอร์ตควรจะเป็น เพราะค่าใช้จ่ายทั้งหมดเธอต้องจัดการหามาด้วยตนเอง ทั้งการขอกุณจากมหาวิทยาลัย การทำงานพิเศษตามร้านอาหาร งานสอนพิเศษ และงานอื่นๆ เท่าที่พอจะหาได้ เนื่องจากไม่ต้องการขอความช่วยเหลือหรือยุ่งเกี่ยวใดๆ กับครอบครัวใหม่ของบิดา เมื่อเรียนจบปริญญาโทก็ตั้งหน้าตั้งตาทำงานและเพิ่งกลับเมืองไทยมาได้เกือบปี

อย่างไรก็ตามสายใยหนึ่งที่เธอไม่อาจตัดขาดคือคนพรวดา แม้อีกฝ่ายจะเป็นลูกของผู้หญิงที่ทำให้ครอบครัวเธอแตกแยก เป็นคนที่เธอควรชิงชังไม่น้อยไปกว่าจันทิมา หากความยุติธรรมในใจบอกว่า

เด็กคนนี้ได้ไม่มีความผิดอะไร

ครั้งแรกที่ได้พบกับน้องสาวตัวน้อยนั้น สิ่งแรกที่เธอเห็นคือ ดวงตากกลมโตที่มองมาอย่างหวาดหวั่นหากยังวาดหวัง ดูเหมือน เจ้าตัวจะถูกผู้เป็นมารดาสั่งห้ามไม่ให้มาคลุกคลีกับเธอ แต่เมื่อคนอื่น เผลอ ก็เห็นแอบชะเง้อมองอยู่บ่อยๆ ทำทางอยากเข้าหาแต่ไม่กล้านั้น ทำให้อาวิฟ้าที่อยากมีพี่มีน้องอยู่แล้วลองยื่นขนมให้เมื่อลับตาแม่เลี้ยง ปฏิกริยาที่ได้รับกลับมาคือรอยยิ้มเขินอายบ่งบอกความยินดีอย่าง จริงใจซึ่งติดตามมาจนทุกวันนี้ และทำให้เธอยอมรับน้องสาวได้อย่าง หมดหัวใจ

ยิ่งโตขึ้นบุคลิกเรียบริ่อย อ่อนหวาน ช่างอ่อนของนพรดาทำให้ คนเป็นพี่อดไม่ได้ที่จะเอื้อเอ็นดูไม่ต่างอะไรจากพี่น้องที่คลานตาม กันมา และถึงจะไม่ได้อยู่บ้านเดียวกัน แต่ก็นัดเจอกันข้างนอกหรือ ที่บ้านย่าอยู่บ่อยๆ จึงสนิทสนมกันไม่น้อย ดังนั้นน้องสาวต่างแม่จึง เป็นเพียงคนเดียวที่ได้ติดต่อกับเธอตลอดช่วงการใช้ชีวิตในต่างประเทศ ที่ผ่านมา

"พี่นึม" เสียงเรียกเบาๆ ดังขึ้นพร้อมร่างเล็กที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า แขนบอบบางทั้งสองข้างเอื้อมออกมาพวากอดคนที่ลุกขึ้นยืนรับการ มาถึงของเธอ

อ้อมกอดอบอุ่นตามปกติ แต่สิ่งที่ไม่ปกติคืออาการกระตุกเบาๆ เป็นจังหวะของคนตัวเล็ก อาวิฟ้าจึงดันน้องสาวออกเล็กน้อยแล้ว ก้มมองหน้า ริมฝีปากที่กำลังจะแย้มยิ้มให้หุบจับทันที

"เฮ้ย ร้องไห้หรือเรา"

ตาแดงเรื่อทำท่าจะกลั้นหยดน้ำออกมาอีก หญิงสาวจึงรั้งศีรษะ เล็กนั้นชบลงกับบ่าแล้วลูบเบาๆ อย่างที่ทำบ่อยๆ เวลาปลอบใจ น้องน้อย

ใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งกว่านพรดาจะสงบลงได้ แล้วการพูดคุยจึง

เริ่มขึ้น

"เกิดอะไรขึ้น ร้องให้ทำไม"

คนตรงหน้าแม่ริมฝีปากแน่นเหมือนต้องการระงับอารมณ์ก่อน
ตอบเสียงแผ่วเบา

"แม่...แม่จะให้นัดแต่งงาน"

อ้าวฟ้าซมวดคิ้วด้วยความงง "แต่งกับใคร เรามีแฟนแล้วเธอ"

อาการสั่นหน้าปฏิเสธทำให้เธอเข้าใจเหตุการณ์ทั้งหมดได้อย่าง
ไม่ยากนัก

"เฮ้ย สมัยนี้ยังมีคลุมถุงชนกันอีกเหรอ ดูละครกันมากไป
หรือเปล่าเนี่ย"

ใบหน้าหวานเริ่มเบ้เหมือนจะร้องให้อีกครั้ง "นาถไม่อยากแต่ง
พ่อก็ช่วยนาถด้วย"

"แล้ว...นี่...ฉันจะให้นัดแต่งกับใคร"

"หลานของเพื่อนแม่ค่ะ นาถเคยได้ยินชื่อ แต่ไม่เคยเจอ"

"แปลก ไม่เคยเจอแล้วจะแต่งกันยังไง อยู่ดีๆ ทำไมถึงคิดอะไร
แบบนี้ขึ้นมาล่ะ นาถก็ยังเด็กอยู่ ทำไมต้องรีบด้วย"

คู่สนทนาหลบตาก่อนตอบด้วยเสียงอ่อยๆ "เพราะพ่อก็เริ่มรีบจบ
กลับมาแล้ว"

เท่านั้นเธอก็ได้คำตอบ หญิงสาวอดอกถอนใจเบาๆ

ถึงจันทิมาจะร้ายแค่ไหน แต่ผู้หญิงคนนั้นก็รักลูกตัวเองมากและ
ให้สิ่งที่ดีที่สุดในใจกับลูกเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นเรื่องที่มี
เธอเป็นตัวเปรียบเทียบ

เริ่มจากชื่อพรดา ซึ่งตั้งใจให้พ้องกับชื่อนพรของบิดา เพื่อ
สื่อความหมายว่าลูกสาวคนนี้เป็นความยินดีของพ่ออย่าง
แท้จริง ส่วนชื่อเล่นก็เพื่อบอกว่าลูกสาวของเธอคือผู้อยู่เหนือใครๆ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอมี จันทิมาจะพยายามทำให้พรดามี

เหนือกว่า ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ สังคม ความรู้ความสามารถ รวมถึงความสำเร็จ ซึ่งครั้งนี้ก็คงเป็นอย่างนี้น้องสาวบอก จันทิมาคงคิดแล้วว่าความรักที่ดีและครอบครัวสมบูรณ์แบบจะทำให้ลูกสาวก้าวขึ้นไปนำหน้าเธออีกครั้ง

ดังนั้นในกรณีนี้ฝ่ายนั้นก็คงพิจารณาเลือกผู้ชายที่ดีที่สุดไว้แล้วถึงเธอจะสงสารน้องแคไหน แต่ถ้าเธอทำอะไรที่เป็นการขัดขวางก็เกะการณ้ล่วงหน้าไว้ได้เลยว่าปัญหาคงไม่จบลงง่ายๆ

"อืมมม นานไม่ลองเจอผู้ชายคนนั้นดูก่อนละ อาจจะไม่ใช่อย่างที่กลัวก็ได้"

ใบหน้าหวานแสดงความตระหนกตามด้วยผิวดวงเหมือนโดนหักหลังจากคนที่คิดว่าจะเข้าใจตนเองที่สุด นพรดาสายหน้าอย่างรวดเร็ว

"ไม่นะคะ นานยอมแม่ได้ทุกอย่าง แต่ขอเรื่องนี้ไว้เรื่องหนึ่งเถอะค่ะ ขอให้นานได้เลือกอนาคตของนานเองบ้าง"

"พี่ก็ไม่ได้บอกว่าเป็นนานริบแต่งหรืออะไร แคบอกมาให้ลองดูก่อน แม่เราต้องคัดมาแล้วละ ไม่เอาผู้ชายสักๆ มาให้หอรกมั่ง"

"แล้วถ้าเจอแล้วนานไม่ชอบละคะ แม่ก็ต้องบังคับนานอยู่ดีสู้ปฏิเสธตั้งแต่ตอนนี้ดีกว่า"

ท่าทางลังเลของพี่สาวทำให้คนขอความช่วยเหลือใจแป้ว ใช่ว่าเธอไม่หาทางแก้ไขด้วยตนเอง แต่ปฏิเสธมารดาไปก็หลายครั้งจนเกือบทะเลาะกันก็แล้ว หันไปขอให้บิดาช่วยก็ไม่ได้ผล คนตรงหน้าจึงเป็นคำตอบสุดท้ายที่จะช่วยเธอได้ มีอบางยกขึ้นประกบกันอ่อนหวานพร้อมน้ำตาคลอเบ้า

"พี่นี่มคะ ช่วยนานด้วยเถอะนะคะ นานไม่รู้จะทำยังไงแล้ว พ่อก็ไม่ยอมช่วยเพราะไม่อยากมีเรื่องกับแม่"

นั่นแหละ...นพกร ไม่ว่าจะนานแค่ไหนบิดาเธอก็จัดการกับปัญหาด้วยวิธีปิดและตัดมันให้พ้นตัวเท่านั้น

อาวีฟ้าถอนใจ "แล้วนางจะให้พี่ช่วยยังไง จะให้ช่วยพูดนะตัดไปได้เลย รู้กันอยู่ว่าแม่เราเกลียดพี่แค่นั้น แล้วถ้าเหตุผลที่เขาทำแบบนี้เป็นเพราะพี่ด้วยแล้วละก็ มันจะยิ่งกลายเป็นแรงให้เรื้อรังขึ้นนะ"

"เปล่าค่ะ ไม่ใช่แบบนี้" น้องสาวปฏิเสธ ก่อนจะไขความเข้าใจต่อ "นางอยากให้เราช่วยหาแฟนให้นางค่ะ"

"หา!!!"

คำตอบนั้นทำเอาคนฟังเกือบตกเก้าอี้ คนพูดจึงต้องรีบขยายความ

"หมายถึงหากคนมาแสดงเป็นแฟนนางค่ะ แม่รู้จักเพื่อนนางหมดทุกคน เอาใครมาสวมบทแม่ก็คงจับได้อยู่ดีอะค่ะ จะไปหากคนอื่นที่ไหนไม่รู้เหมือนในละครนางก็ไม่กล้า"

"แล้วถ้าหากคนมาเป็นแฟนได้แล้วยังไงต่อ เดินดุ่มๆ เข้าไปบอกน้ำจันนะนะ"

เจ้าของความคิดนี่ไปนิตราวกับยังไม่แน่ใจเช่นกัน

"นางคิดว่าจะลองไปคุยกับผู้ชายคนนั้นดูก่อนค่ะ"

พี่สาวกะพริบตาปริบ "ว่าที่เจ้าบ่าวเรานะเธอ"

"ค่ะ นางว่าถ้าเราไปบอกเขานางมีแฟนแล้ว ให้เขาช่วยปฏิเสธผู้ใหญ่ มันน่าจะ...ง่ายขึ้น"

คิดตามแล้วก็ต้องยอมรับว่ายังไม่เห็นทางที่ดีกว่านั้น แต่...

"จะเอาอย่างนี้จริงๆ เหรอนาง โทกหผู้ใหญ่ไม่ดีหรอกนะ ลองกลับไปคุยกับแม่ดูอีกทีม๊ย"

หน้าเจื่อนจ้อยของอีกฝ่ายทำให้คำถามนั้นไร้ประโยชน์ที่ปกติก็ไม่เคยใจแข็งกับคนเป็นน้องได้อยู่แล้ว ยิ่งรู้ว่านางพรดาหัวอ่อนแค่นั้น ตามใจมารดาจนแทบไม่เคยได้ตัดสินใจเลือกอะไรด้วยตัวเองเลย แต่พอเรื่องนี้กลับรื้อรจนจนยอมทำอะไรที่ผิดแปลกขนาดนี้ แปลว่ามันคงเกินที่จะรับได้จริงๆ

"โอเคๆ ขอพี่คิดดูก่อนว่าจะไปหาใครที่ไหนมาเป็นแฟนเรา"

ได้บ้าง"

รอยยิ้มหวานจากความดีใจทำให้ใบหน้าสดใสขึ้นทันตา

"ขอบคุณค่ะพี่นึม ขอบคุณมากนะคะ"

อ้าวฟ้าตีหน้าผากของร่างบางที่โผล่จากเก้าอี้ตรงข้ามมานั่งซบแขน
ต้นต้นที่ที่ได้ยินคำรับปากเบาๆ

"อ้อ แล้วก็เลิกร้องไห้ได้แล้ว ตาปูดหมดแล้วเนี่ย"

"ค่ะ น่ารักพี่นึมนะคะ"

หญิงสาวยิ้มบางกับคำออกตอ้อในที่คุ้นเคย

"รู้แล้วน่าแม่หนูน้อย พี่ก็รักเรา"

ลับหลังน้องสาว คนที่รับปากก็ต้องกลับมานั่งคิดจนหน้ายุ่ง
เพื่อนนะก็มีเยอะอยู่ แต่จะเอาใครไปสวมบทลอกคนอื่นได้บ้างนี่สิ
เรื่องแบบนี้ข่าวประกาศให้คนนอกรู้มากก็คงไม่ดี แถมไว้ใจใครได้
มากน้อยแค่ไหนก็ไม่อาจแน่ใจได้

"วู้ย เอาใจดีวะ" ร่างโปร่งบางทิ้งตัวลงพิงกับผนังโซฟาหลังจาก
เดินคิดอยู่นานจนพรมพูพื้นคอนกรีตฯ แทบสีกแต่ก็ยังคิดไม่ตกเสียที่
ทางตาเหลือบไปมองโทรทัศน์ที่วางอยู่ข้างๆ แล้วนั่งอยู่ครู่ ก่อน
ตัดสินใจหยิบขึ้นมาแล้วกดเลือกชื่อที่คุ้นเคยที่สุดในช่วงหลายปีมานี้

"อิฐ นั่นเอง มีเรื่องให้ช่วยวะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)